

РЕШЕНИЕ

№ 3070

гр. София, 09.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО Ш ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и девети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Десислава Ст. Чернева

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разгледа докладваното от Любомир Луканов Въззивно гражданско дело
№ 20221100509860 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Част втора, Дял втори, Глава двадесета от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба на ответника Г. В. Г. срещу съдебно решение № 7147 от 25.06.2022г., постановено по гр. дело № 15076/2022г. по описа на СРС, 139 с-в, в частта относно присъдената месечна издръжка за ищеца К. Г. Г..

С молба вх. № 64800/10.10.2022г. по описа на СГС, въззивникът, чрез надлежно упълномощения адв. П. Й. П. от САК, е конкретизирал, че обжалва съдебното решение в осъдителната му част и не го обжалва в останалата част. Решението на първата инстанция се обжалва в частта, с която са уважени искове по чл. 144 от СК и чл. 149 от СК в размер от 199 лв., предявени от К. Г. Г. срещу Г. В. Г..

В жалбата са изложени твърдения за неправилност на постановеното решение поради необоснованост.

В открито съдебно заседание въззивникът лично и чрез представителя си по пълномощие, поддържа въззивната жалба по изложените в нея съображения. Представя нови доказателства за доходите си. В хода на устните състезания пледира за основателност на въззивната жалба. Не претендира за разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК въззиваемият ответник не е подал отговор на въззивната жалба и не сочи доказателства. Не е изразил становище и по молбата с вх. № 64800/10.10.2022г. по описа на СГС.

В открито съдебно заседание въззиваемата страна, чрез представителя си по

пълномощие оспорва въззивната жалба. Не сочи доказателства. Пледира за потвърждаване на първоинстанционното решение. Не претендира за разноски.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 от ГПК, от страна, имаща правен интерес от обжалването и е насочена срещу подлежащ на въззивно обжалване по силата на чл. 258 от ГПК валиден и допустим съдебен акт. Внесена е и държавната такса за въззивното производство. По изложените съображения съдът приема, че въззивната жалба е редовна и допустима, поради което следва да се разгледа по същество.

Съгласно нормата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно, тъй като не е постановено в нарушение на правни норми, които регламентират условията за валидност на решенията – постановено е от съд с правораздавателна власт по спора, в законен състав, в необходимата форма и с определеното съдържание.

Въззивната инстанция приема, че решението в обжалваната част е допустимо, тъй като са били налице положителните предпоставки и са липсвали отрицателните за предявяване на исковата молба, а съдът се е произнесъл именно по исковата молба с която е бил сезиран, поради което няма произнасяне в повече от поисканото.

К. Г. Г. е предявил срещу Г. В. Г. кумулативно съединени искове с правно основание чл. 144 от СК и чл. 149 от СК, за присъждане на издръжка в размер на 300 лв. месечно, вкл. и за минало време – за период преди завеждане на исковата молба, считано от 01.05.2021г.

С обжалваното решение № 7147 от 25.06.2022г., постановено по гр. дело № 15076/2022г. на СРС, 139 състав, съдът е осъдил Г. В. Г. да заплати на детето си К. Г. Г., на основание чл. 144 СК и чл. 149 СК сумата от 199 лв., издръжка за пълнолетен учащ се за минало и бъдеще време в редовна форма на обучение в средно учебно заведение за периода от 01.05.2021 г. до датата на исковата молба 23.03.2022 г. и за периода от датата на исковата молба 23.03.2022 г. до завършване на средното образование 31.05.2022 г., ведно със законната лихва за забава, като е отхвърлил иска за разликата над 199 лв. до пълния предявен размер от 300 лв. Допуснал е предварително изпълнение на основание чл. 242 от ГПК. Осъдил е ответникът да заплати на СРС държавна такса от 103.48 лева.

Във въззивното производство е събирано едно ново доказателство.

От неоспорената от страните декларация за имущественото състояние на въззивника се установява, че към 29.05.2023г. Г. В. Г. е декларира получил доход от трудово правоотношение за периода от 29.05.2022г. до 29.05.2023г. в общ размер от 18 000 лева.

Други доказателства не се сочени пред въззивния съд.

В открито съдебно заседание от 29.05.2023г. съдът с нарочно определение е приел за безспорно и ненуждаещо се от доказване в отношенията между страните, че след започването на образованието си във висше учебно заведение, като студент К. Г. Г. получава доход от правоотношения за положен труд.

Доводите във въззивната жалба касаят неправилна преценка на събраните от първоинстанционния съд доказателства и необоснованост, респ. неправилни изводи във

основа на доказателствата по делото.

Настоящият въззивен състав приема за неоснователни наведените с въззивната жалба доводи за неправилност на първоинстанционното решение, в обжалваната част.

Според нормата на чл.144 от СК родителите дължат издръжка на своите навършили пълнолетие деца, ако последните не могат да се издържат от доходите си или от използване на имуществото си, когато учат редовно в средни и висши учебни заведения за предвидения срок на обучение, до навършване на двадесетгодишна възраст при обучение в средно и на двадесет и пет годишна възраст при обучение във висше учебно заведение, при условие че *издръжката не съставлява особено затруднение за родителя.*

Между страните не е спорно, а и се установява от събраните в първоинстанционното производство доказателства, че К. Г. Г. е син на Г. В. Г. и през исковия период ищецът е бил ученик в редовна форма на обучение в Софийската професионална гимназия по електроника „Джон Атанасов“, а на 31.05.2022 г. е завършил същото средно училище. Ищецът е роден на 13.04.2003г., като е навършил пълнолетие на 13.04.2021г., т.е. преди образуване на исковото производство.

Спорният между страните въпрос е дали възможностите на въззивника Г. В. Г. му позволяват да дава на въззиваемия присъдената от първата инстанция месечна издръжка от 199 лв. Възможността за предоставяне на издръжка по смисъла на чл. 144 от СК предполага по-широка материална възможност, при която даването на издръжката няма финансово да се отразява особено на родителя, който я дава. Родителят трябва да притежава средства над собствената си необходима издръжка, които да му позволяват без особено затруднение да отделя средства и за издръжка на пълнолетното си дете.

От доказателствената съвкупност, събрана от първата инстанция е установено, че доходите на ответника-въззивник в настоящото производство, са около 1000 лв., който доход е в по-висок размер от минималната работна заплата за страната за процесния период. За 2021г. е 650 лева (с ПМС № 350/19.12.2019 г.), а за 2022г. е в размер от 710 лв. (с ПМС № 37/24.03.2022г.).

Спрямо пълнолетния въззиваем, задължението на въззивника за издръжка не е безусловно, тъй като по съществуваща оборима житейска презумпция всеки пълнолетният може и следва да се издържа сам. Пълнолетният имат право на издръжка при определени ограничения с оглед имуществото на търсещия издръжка и имуществото на родителя.

Нуждата от издръжка на въззиваемия следва да се съобрази с нуждите на всеки млад човек, който е в края на завършване на средното си образование и живее в столицата, където ежедневно потребява обичайните имуществени и неимуществени блага, както всеки пълноправен член на гражданското общество.

Същевременно, възрастта и работоспособността на въззивника са достатъчни, за да се приеме, че може да дава издръжка на пълнолетното си дете в размер от 199 лв. без особено затруднение. Безусловното задължение за издръжка към непълнолетното дете А. Г.а Г.а, която е в размер от 150 лева месечно (видно от одобрената съдебна спогодба – лист 19 от делото на СРС), има предимство пред издръжката на въззиваемия, поради което следва да бъде отчетено какви са възможностите на Г. В. Г., след като обезпечи финансово и собствените си нужди, да осигури издръжка и за пълнолетния си син. При установения месечен доход на въззивника, обичайните нужди на непълнолетното дете А. и тези на бащата, се налага извод, че Г. В. Г. има възможност да отделя средства за издръжката на въззиваемия К. Г. Г. през процесния период в размер не по-вече от 200 лв.

Установените доходи на бащата са необходими за неговата издръжка и за изпълнение на безусловните алиментни задължения към непълнолетното му дете, но настоящият въззивен състав приема, че отделяне на средства за издръжка на пълнолетния ищец в размер до 200 лв. може да се осъществи без особени затруднения за Г. В. Г., т.е. без същият да се налага да променя драстично начина си на живот. В изложения смисъл въззивният съдебен състав приема, че доказваният доход на въззивника е достатъчен за да му осигури материална възможност да заплаща без особени затруднения и издръжка на пълнолетния си син в присъдения от първата инстанция размер.

Неоспореното писмено доказателство, събрано от въззивната инстанция, не променя изводите за възможностите на въззивника да заплаща на пълнолетния си син месечна издръжка от 199 лв. за периода от 01.05.2021 г. до завършване на средното образование - 31.05.2022 г., а приетото за безспорно обстоятелство във въззивното производство е неотнормено към спора, тъй като не попада в процесния период (времето на получавания от ищеца доход от труд обхваща период след крайната дата – когато е завършил средното си образование).

Настоящият състав не споделя изложените от първата инстанция мотиви относно приложението на чл. 151, ал. 1 от СК. Нито в отговора на исковата молба, нито във въззивната жалба са изложени твърдения, че поведението на сина съставлява тежко провинение към бащата по см. на чл. 151, ал. 1 от СК. Фактът, че между страните има неуредени лични спорове относно обхвата на взаимоотношенията им, не може да се счита за „тежко провинение“ по смисъла на цитираната норма. Няма твърдения за отправени от търсещия издръжка тежки обиди или заплахи към личността и/или имуществото на ответника.

Въззивният съд приема установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка и макар да не споделя изцяло направените изводи въз основа на доказателствата по делото, намира първоинстанционното решение за постановено при спазване на материалния и процесуалния закон. По изложените съображения решението на първата инстанция следва да бъде потвърдено в обжалваната част.

По разноските:

Страните не претендират разноски и съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран, Софийски градски съд, Гражданско отделение, III въззивен брачен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА съдебно решение № 7147 от 25.06.2022г. по гр. дело № 15076/2022 г. по описа на Софийски районен съд, 139 състав, в обжалваната част.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____